

Andrzej Nowicki

„Ta Skała – to Chrystus” (1 Kor 10, 4)

Wrocławski Przegląd Teologiczny 20/1, 5-6

2012

Artykuł został opracowany do udostępnienia w internecie przez Muzeum Historii Polski w ramach prac podejmowanych na rzecz zapewnienia otwartego, powszechnego i trwałego dostępu do polskiego dorobku naukowego i kulturalnego. Artykuł jest umieszczony w kolekcji cyfrowej bazhum.muzhp.pl, gromadzącej zawartość polskich czasopism humanistycznych i społecznych.

Tekst jest udostępniony do wykorzystania w ramach dozwolonego użytku.

„TA SKAŁA – TO CHRYSSTUS” (1 Kor 10, 4)

Wymagającą, ale również fascynującą drogą badań postępują dzisiaj teologowie. Na ich barkach, zwłaszcza na zdolnościach i dociekliwości intelektualnej, spoczywa wyjątkowe zadanie do wypełnienia. Otóż ich powinnością, moralnym imperatywem, który sami nazywają mianem powołania, bardziej niż kiedykolwiek wcześniej tak wyraźnie uświadomionym, jest konieczność budowania. Ewangelia, Dobra Nowina o Bogu Ojcu zbawiającym człowieka przez Wcielonego Syna Jezusa Chrystusa, przedmiot refleksji naukowej prowadzonej w środowisku Kościoła, zawiera – pośród innych istotnych dla ludzkiego życia – zasadniczą wskazówkę, jak ma wyglądać to właśnie zadanie budowania.

Nie tylko mądry człowiek, ale również odpowiedzialny za siebie i zarazem współodpowiedzialny za środowisko, w którym istnieje, starannie wybiera miejsce dla realizacji swoich życiowych planów i buduje na skale. Słuchacz Dobrej Nowiny, jeśli tylko słucha jej słów i wypełnia je, zasługuje na pochwałę jako roztropny człowiek, „który swój dom zbudował na skale” (Mt 7, 24). Jeżeli zatem również Paweł, Apostoł Narodów, jako roztropny budowniczy radzi, by baczyć, jaki został położony fundament, i nie zmieniając go budować na nim dalej, bo jest nim Jezus Chrystus (por. 1 Kor 3, 11), to tego doświadczenia z roztropności nie można lekceważyć. Wcześniej Jezus na Apostole Piotrze [czyli Skale] (por. Mt 16, 18) – zbudował wspólnotę swojego Kościoła, która gwarantuje możliwość duchowego rozwoju jej członków.

W budowaniu chodzi więc o nieprzemijające wartości ewangeliczne najwyższych walorów. Budowanie to metaforyczny sposób myślenia o kształtowaniu swojego życia wedle zasad, wartości i autentycznych ideałów, to pielęgnowanie i realizowanie ducha wspólnoty wspólnot, to projektowanie społeczności ludzkiej zespolonej wokół wspólnego dobra powszechnie gromadzonego i dostępnego dla każdego człowieka. Teologia realizuje swoje powołanie jako służbę sprawie edukacji o charakterze duchowym i wewnętrznym, kształtującej sylwetkę moralno-etyczną osoby ludzkiej. W tym celu towarzyszy człowiekowi w procesie nawiązywania osobistej i bezpośredniej relacji z Jezusem Chrystusem. Właściwe sobie powołanie wypełnia, uzasadniając w sposób wiarygodny prawdę, którą głosi, że budując na tej właśnie Skale można faktycznie wznosić stabilny gmach sensownego indywidualnego i społecznego życia ludzkiego.

W tym względzie ludzkość od wieków stawiała sobie zasadnicze pytania. Dalej nie tracą nic ze swojej aktualności. Na czym polega prawdziwa mądrość, jak brzmi pełna prawda o człowieku, gdzie można otrzymać zachętę i wsparcie do budowania na Skale i wzbogacać świat uznawanymi powszechnie wartościami? Choć wiadomo, że pojawia się w rozmaitych odmianach ogólnikowa odpowiedź, to jednak taka nie wystarcza człowiekowi, bo nie sięga tych najgłębszych pokładów, gdzie zalegają jego duchowe aspiracje. Człowiek chce słyseć bezpośrednio i wyraźnie jednoznaczne odpowiedzi, by osobiście reagować na zawarte w nich przesłania postawą uzasadnionej wiary w Boga.

Chodzi więc o tworzenie takiego dzieła we współpracy z Bogiem, Stwórcą nieba i ziemi, którego nie sposób dokonać nieodpowiedzialnym, egoistycznie nastawionym umysłem inspirowanym ideologią wszechogarniającego ateizmu. Chodzi wreszcie o Kościół, w którym splatają się w komunijnej więzi *niebo z ziemią, sprawy ludzkie ze sprawami boskimi* dla budowania podmiotowości całego człowieka i każdego człowieka. Teologia wnosi zatem do wspólnoty Kościoła, a także w społeczność świata uniwersalne przesłanie o istnieniu wartości sprzyjających pełnemu rozwojowi osoby ludzkiej.

Profesjonalne powołanie teologów związane jest z ich odpowiedzialnością za człowieka wobec Jezusa Chrystusa i wobec Kościoła. Jako refleksja nad chrześcijańską wiarą w Boga, rozmyślanie o Bogu, przekazywanie owoców tej intelektualnej pracy wspieranej siłami rozumu, który nigdy nie wchodzi w konflikt z wiarą, możliwa jest wówczas, gdy teolog jest złączony i skierowany podziwem miłości do Boskiego *Przedmiotu*, który może być tylko *Podmiotem*. Tylko teologia jako nauka włączona w pełnię duchowego życia jest wierna wierze Kościoła i jawi się jako skuteczny gwarant budowania na Chrystusie nadprzyrodzonych rzeczywistości w świecie współczesnym.

Członkowie redakcji dziękują Autorom, Pracownikom wydawnictwa i drukarni, Czytelnikom – księżom i świeckim – za więź z „Wrocławskim Przeglądem Teologicznym”.

Ks. Andrzej Nowicki
Redaktor naczelny

Wrocław, 2 kwietnia 2012 roku,
w 7. rocznicę przejścia do domu Ojca
bł. Jana Pawła II